

Елин Пелин

Герчо

Герчо ще одумам.

Те, Грозданка му е либе, па и она се бои, като го види у делник. Нескопосен, като попско чедо, проклет да е. Меча капа му над вежди, а под них две вълчи очи, с орлов поглед, що фърлят искри като от кютук бѣдник. На пояса му кожен силях с четири преградки, у всяка нож, а у среднята пишов кремъклия, що гърми като топ и рита като магаре, да простите. На бедро обесил тутуница, пуна с кескин тутун и с лютаци кремъци, а до него виси огнило, тежко до пол ока и люто като арнаутин. Воз колене превързал ногавици от язовги. Обул небричени царвули от див шопар, също като че стъпил на таралежи. Па кривака му да видиш – сърце че те свие: цяла суровица, накрайо с малюга, ете, да прощава ва-ша милост, колко главата ти. На бой – деветнадесет наснован, дълъг ка-то велики пости и прав като лесков остен. Па опретнал ръце до лактите, а по них се опънали жили като въжета. Хеле като пойде на некъде – бе-гай да бегаме! Като се заклати на рамо с кривака, па като закрачи... Махни! Пцета лаят, ч'а дор керемиди падат! Всичко живо из село се на крак дигне! Халетина! Хала, че речеш, го е родила, а то майка му е стри-на Нена – женица, у шепа да я земеш.

Грозда му е първо либе и го обича толко, че би го втикнула на коса си, пад само челото, да е Герчо цвете. А пък да се яде или да се пие, она би премижала, па би го изпила със се капа и ногавици. А он нали е мом-че, брате, ни се пие, ни се яде, току сака да се либи...

Такъв е у делник Герчо. Е що чеш му – работник! Ама у празник да го видиш, ухо че си режеш, ама че кажеш: „Това не е он, синецо, таму нему“ Над вежди палупил, като тъмен облак, църна капа равница от яг-не бозаиниче. Облекъл конопена кошуля с червени шевици-криволици, согърляк, висок чоперек и три пръста, шарен-везан, по краищата с кле-кавец, а на клекавецо тютюрмета треперят.

Воз кошулята му църно менте с бели конци нашарено от тегели на тегели, а на ръкавете дор до четири: един горе, един доле, един такъв, един по-такъв. Беневреци му от снег по-бели, па се лепнали на него, ка-то излени. До колене навуе насукал, а отгоре им църни върви козиняви на гривици, на гривици. Па претегнал тънка половина с ален пояс, що очи пръска, па му спуснал отляво ресите на кичор, а опи гъсти, ситни, море да речеш, с ръка неловени.

А лицето му, ете, светнало, като това ясно слънце, па младо, па пълно, па оно! Душа да огрешис, па да му завидиш! Майке!

Па като се хване на хорото на челото, па подскокне да му дзвекнат три реда верижници на бедра, оно го избие роса като сребрен кръсток на

водици.

Па като навири глава, като скокне, па извика: „Ииии-н-й... тука ти е пато!“ Па като приситни! Море, мъртъв да си, па не мож утряя: че заскачаш като самодива! Бога ми ти казвам: дека Герчо хоро играе, трева нече да поникне и до... не знам кога.

Село се размири, свят се разонодя, бе брате. Моми луди полудяха за него. А Герчо се тая си знае: да лудува, па глава у ярем, санким у женило, да не туря. Хитър синец, проклето му сърце! Поразии прави, сякаш луд-лудее по момите, а кога му некая спомене за такова, сети се де... да се уземат, он на жегла ударя и страни като вол от налбантница.

Ама и он че влезе у клопката! Хем знаете ли кой че му я курдише? – Гроздана, нане Джурова Грозданка, що е от грозде по-сладка.

КРАЙ

© Елин Пелин

Източник: Словото
Набиране: Георги Величков

Публикация:

Елин Пелин. Събрани съчинения в шест тома, том трети
„Български писател“, С. 1977.
Под редакцията на Тодор Боров, Кръстьо Генов и Пеньо Русев.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5580>]